

Raseborgs sommarteater: Två föreställningar till priset av en

Publicerad 01.07.2022 14:48.

Bildtext Chad (Christer Romberg) förför sina fans.

Bild: Chris Senn

[Pontus Kyander Svenska Yle](#)

Raseborgs sommarteater satsar stort med en svensk version av *All Shook Up*, en Broadwaymusikal som kastar nostalgiska blickar mot ett amerikanskt 1950-tal med Elvis Presleys musik och vaggande höfter i centrum.

Elvis Presley har landat i Snappertuna. Eller snarare ett slags korsning mellan honom och filmikonen James Dean, en ung rebell med gitarren på ryggen som glider fram på motorcykeln.

– Nä, för i Snappertuna förflyttar sig ungdom på glid med moped. Mer exakt så glider mopeden inte alls, den snarare gnisslar och det är skälet till att den unge Chad (Christer Romberg) stannar till i en liten amerikansk småhåla utan namn.

Småstaden har allt det som hör till i ett fikionaliserat amerikanskt 1950-tal: diner, bilverkstad, häkte, biograf, busstation, bensinmack. Ett konstmuseum och en nöjespark placerar denna håla lite över småhålornas genomsnitt.

Chad står för allt det som borgmästaren Matilda (Patricia Korenius) försöker hejda: ung erotik, tajta jeans och rock'n'roll. Men vem kan stoppa kärleken när den som i Snappertuna väller fram som en tsunami?

Rock'n'rollmusikalen *All Shook Up* skulle kunna sammanfattas i begreppsparen pojke möter flicka, man möter kvinna, farbror möter tant och gubbe möter gumma. Det är straight så det förslår, förutom ett inslag av förväxlingsdrama av äldre ursprung än nutida genderproblematik.

Bildtext Jennifer Karlsson som Natalie, Christer Romberg som Chad.
Bild: Chris Senn

Chad förälskar sig – motvilligt – i Ed, som i själva verket är verkstadens kvinnliga mekaniker Natalie (Jennifer Karlsson) utklädd till grabbig grabb bland grabbarna. Den som här tänker William Shakespeare och exempelvis skådespelet *Trettondagsafton* med unga kvinnor eller män utklädda till det motsatta könet har träffat rätt, för denna Broadwayproduktion från 2004 har lånat mönster från just Shakespeares 1600-talskomedi.

All Shook Up är en stor och påkostad produktion där scenografi, koreografi och musikframförande står i bjärt kontrast till de lantliga fälten och kohagarna runt Raseborgs slottsruin, som är scenens närmaste grannar. Det fungerar närmast prickfritt.

Samtidigt är det en folkfest med rötterna i den finlandssvenska landsortens föreningsliv, vilket påfallande ofta kommer till uttryck just som teater. För en utifrån anländ förefaller det som att teatern i Svenskfinland utanför huvudstaden har något av samma roll som musikkårerna ("korpsmusiken") i Norge eller karaoken i Korea. Den är något som nästan alla har en beröringspunkt till eller bakgrund i, något man på ett eller annat sätt förhåller sig till.

Därför är det svårt att recensera finlandssvensk sommartheater. Det här är föreningsbaserad aktivitet, framburet av många armar i ett vittförgrenat föreningsnät, och framfört av huvudsakligen amatörskådespelare. Att detta kompletteras med en hög grad av professionalisering är här i Raseborg märkbart. Man har ambitionen att vara Svenskfinlands största utomhusteater och har alla förutsättningar att lyckas.

Musikalvalet är just ett sådant som ska kunna tilltala så många som möjligt, med betoning på en publik som åldersmässigt åtminstone känt tidsvittringen av Elvis Presleys svettdrypande och höftvrickande scenframträdanden och är bekant med låtrepertoaren – de som själva varit unga på 1950-talet är idag en glesnande skara. Det är *Jailhouse Rock*, *Hound Dog*, *Love Me Tender* och *Don't Be Cruel* för hela slanten.

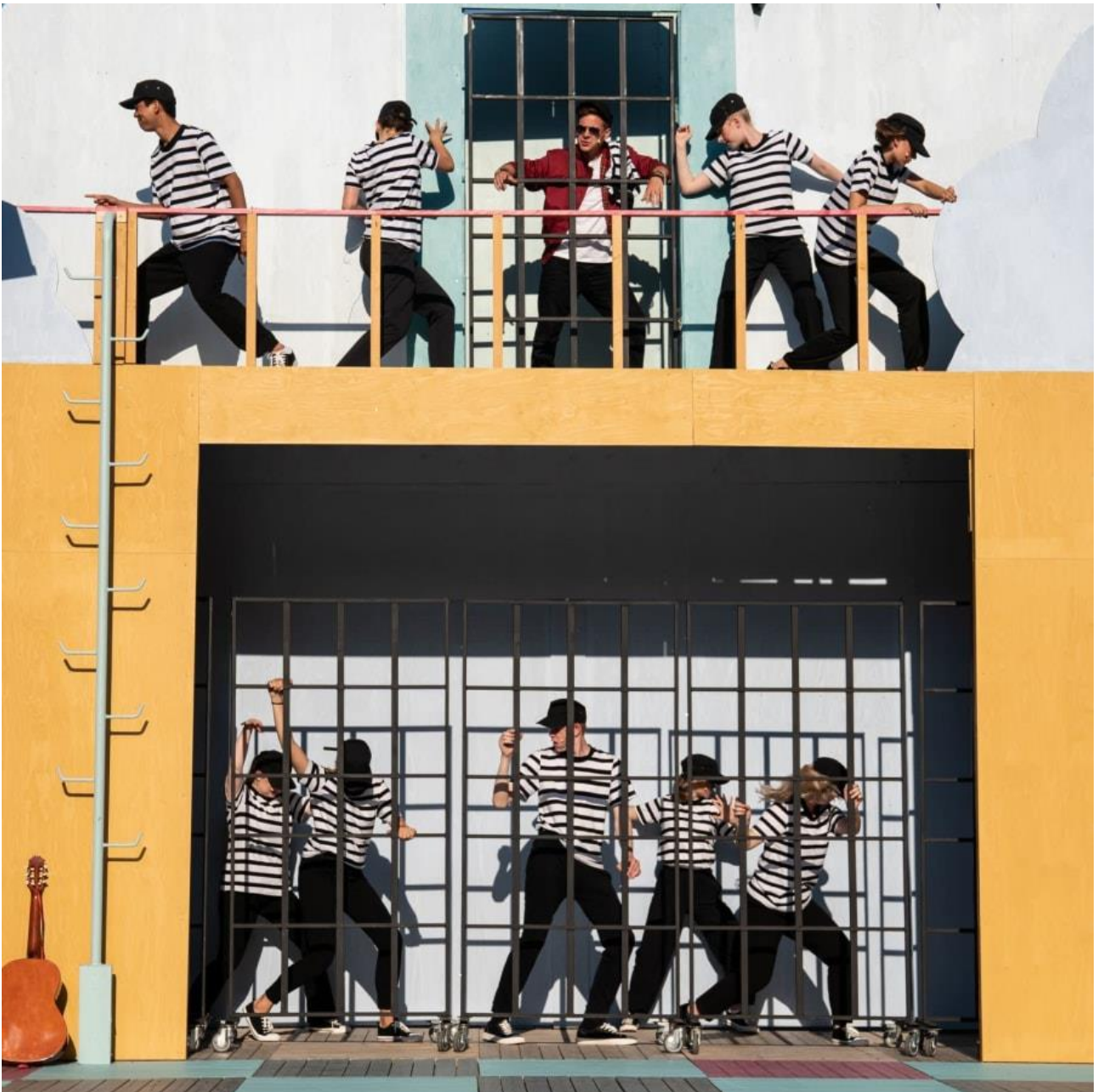

Bild: Chris Senn

Apropå slant så får man mycket för inträdesbiljetten, man kunde till och med säga att man får två föreställningar till priset av en. Den ena föreställningen är en högoktanig musikproduktion med våldsamt tryck i ljudanläggningen, medryckande och bitvis storskalig koreografi i effektfullt växelspel med en rolig scenografi. Sångprestationerna är över lag övertygande, och där rösterna någon gång brister kompenseras det istället med ut- och inlevelse. I de stunder då orkestern spelar och skådespelarna dansar och sjunger är detta fantastisk underhållning under den klarblå västnyländska sommarhimmeln.

Den andra produktionen som man får på samma biljett är de talade inslagen mellan låtarna som får åtminstone mig att önska att de helt sonika låtit bli och bara fortsatt sjunga. Det är krävande att blåsa liv i en dialog som helt och hållet är uppbyggd på stereotyper om femtiotal, män, kvinnor, kärlek och småstäder, och här klaffar det allt som oftast inte på premiärdagen. Jag skruvar mig på träbänken, våndas när schablonerna öser ner som konfetti, och jag får lust att ropa högt "sjung för tusan, sjung!".

Som tur är gör ensemblen just det när jag tänker så, och pendlingen mellan de båda föreställningarna blir på detta vis en fascinerande berg-och-dalbanetur mellan smittande sång-och-dansglädje och mindre övertygande talteater. Men det tar sig under föreställningens gång, och den tajming som är så oundviklig för att musikalkomedi ska fungera infinner sig så småningom.

Här finns samtidigt helt övertygande skådespelarinsatser. Varje gång den mondänt tillgjorda museichefen Sandra (Rebecka Sretenovic) gör entré får scenen ett självklart centrum med yviga gester och karisma. Huvudrollens Christer Romberg får både sång och scennärvaron på plats, kanske inte med James Deans såriga rebellutstrålning, men så är inte Snappertuna heller en stekhet håla i den amerikanska mellanvästern, utan en idyll inbäddad i den finska sommarens grönska.

När väl några mognare skådespelare får ta plats lyfter det verkligen på scen – jag tänker särskilt på borgmästaren Matilda (Patricia Korenius) och barägaren Sylvia (Mikaela Ståhl-Kokkola). Den kvinnliga huvudpersonen Natalie (Jennifer Karlsson) tar en stund på sig för att fylla ut rollen, men mot slutet släpper både hon och jag garden – det finns mycket krut i den rösten! Här måste även barflickan Lorraine (Jenina Nyström) nämnas, hon har en naturlighet mellan tonår och vuxenhet som är som klippt och skuren för rollen.

Publiken älskar föreställningen, inte minst premiärpubliken som i vanlig ordning föreföll övervägande bestå av ivrigt applåderande närstående, och även i de stunder då komedihumorn för min del blev alltför förutsägbar rungade skrattsalvorna. Efter två pandemisorrar kan man inte annat än välkomna utomhusteatrarnas återkomst. I Raseborg sker den med stor energi; djupsinne får man söka annorstädes och vintertid.